

**ผลคำวินิจฉัยคณะกรรมการการแข่งขันทางการค้า
กรณีผู้ประกอบการค้าปลีกใช้อำนาจต่อรองที่เหนือกว่าอย่างไม่เป็นธรรม
ในการบอกเลิกสัญญาจำหน่ายสัมภาระ**

ห้างหุ้นส่วนจำกัด ก.	ผู้ร้องที่ ๑
ห้างหุ้นส่วนจำกัด ข.	ผู้ร้องที่ ๒
บริษัท ค. จำกัด	คู่กรณีที่ ๑
นาย ง.	คู่กรณีที่ ๒
นาย จ.	คู่กรณีที่ ๓

พระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้า พ.ศ. ๒๕๖๐ มาตรา ๕๗ (๓)

ประกาศคณะกรรมการการแข่งขันทางการค้า เรื่อง แนวทางปฏิบัติในการพิจารณาการกระทำอันเป็นผลเสียหายแก่ผู้ประกอบการรายอื่น พ.ศ. ๒๕๖๑

ผู้ร้องทั้งสองผู้ประกอบการจำหน่ายสัมภาระภายใต้ชื่อทางการค้าเดียวกัน ส่วนคู่กรณีที่ ๑ ผู้ประกอบการค้าปลีกสมัยใหม่ประเภทห้างสรรพสินค้า โดยมีคู่กรณีที่ ๒ เป็นหนึ่งในกรรมการและคู่กรณีที่ ๓ เป็นผู้จัดการ ผู้ร้องทั้งสองนำสินค้าวางจำหน่ายในห้างสรรพสินค้าของคู่กรณีที่ ๑ โดยมีนิติสัมพันธ์ในลักษณะการฝากขายสินค้า แต่ไม่มีการทำสัญญาเป็นลายลักษณ์อักษร ไม่กำหนดระยะเวลาของการฝากขายสินค้า ไม่กำหนดเงื่อนไขการเลิกสัญญา ต่อมาคู่กรณีที่ ๑ โดยคู่กรณีที่ ๓ นัดหมายให้หุ้นส่วนผู้จัดการของผู้ร้องที่ ๑ เข้าไปพบเพื่อประชุมธุรกิจ ในวันดังกล่าวคู่กรณีที่ ๓ แจ้งบอกเลิกสัญญาด้วยวาจาจากผู้ร้องทั้งสอง แต่ไม่แจ้งเหตุที่เลิกสัญญาให้ทราบ ต่อมาคู่กรณีที่ ๓ ลงนามในหนังสือบอกเลิกสัญญากับผู้ร้องทั้งสอง โดยระบุเหตุของการเลิกสัญญาว่าต้องการเปลี่ยนแปลงนโยบายการจำหน่ายสินค้าสัมภาระ แต่ข้อเท็จจริงจากการสอบสวนปรากฏว่า การเลิกสัญญากับผู้ร้องทั้งสองมีสาเหตุจากปัญหาส่วนตั่วระหว่างหุ้นส่วนผู้จัดการของผู้ร้องที่ ๑ และคู่กรณีที่ ๒ การเลิกสัญญาด้วยเหตุดังกล่าวจึงไม่ใช่เหตุผลที่อาจรับฟังได้ในทางธุรกิจ เศรษฐศาสตร์ การตลาด การที่คู่กรณีที่ ๑ บอกเลิกสัญญากับผู้ร้องทั้งสองจึงเข้าลักษณะเป็นการกำหนดเงื่อนไขอันเป็นการจำกัดหรือขัดขวางการประกอบธุรกิจของผู้ร้องทั้งสองอย่างไม่เป็นธรรม โดยการปฏิเสธไม่ทำการค้ากับคู่ค้าโดยไม่มีเหตุผลอันสมควร ซึ่งการปฏิเสธไม่ทำการค้าที่จะเป็นความผิด ย่อมหมายความว่ารวมถึงกรณีการปฏิเสธไม่ทำการค้ากับคู่ค้าของตน มิใช่เพียงกรณีปฏิเสธมิให้ผู้ประกอบการอื่นเข้ามาเป็นคู่ค้ากับผู้ประกอบการที่ทำการปฏิเสธ รวมทั้งการบอกเลิกสัญญาดังกล่าวส่งผลให้ผู้ร้องทั้งสองได้รับความเสียหายโดยสูญเสียรายได้ทั้งหมดจากการประกอบกิจการ เนื่องจากผู้ร้องทั้งสองวางจำหน่ายสินค้าในห้างสรรพสินค้าของคู่กรณีที่ ๑ เพียงรายเดียว แม้ในภายหลังผู้ร้องทั้งสองจะนำสินค้าไปขายยังร้านค้าปลีกอื่น ๆ แต่ก็เป็นการพยายามให้ธุรกิจยังคงดำเนินต่อไปได้ มิได้หมายความว่าผู้ร้องทั้งสองจะไม่เสียหายจากการบอกเลิกสัญญาของคู่กรณีที่ ๑ พฤติกรรมของคู่กรณีที่ ๑ จึงเข้าลักษณะเป็นการกำหนดเงื่อนไขอันเป็นการจำกัดหรือขัดขวางการประกอบธุรกิจของผู้ประกอบการรายอื่นโดยการปฏิเสธไม่ทำการค้ากับคู่ค้าโดยไม่มีเหตุผลอันสมควรตามมาตรา ๕๗ (๓) แห่งพระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้า พ.ศ. ๒๕๖๐ ประกอบข้อ ๑๐ (๑๐) ของประกาศคณะกรรมการการแข่งขันทางการค้า เรื่อง แนวทางปฏิบัติในการพิจารณาการกระทำอันเป็นผลเสียหายแก่ผู้ประกอบการรายอื่น พ.ศ. ๒๕๖๑

ข้อเท็จจริงปรากฏว่าคู่กรณีที่ ๑ เป็นผู้กระทำความผิดตามมาตรา ๕๗ เป็นนิติบุคคล มาตรา ๘๔ แห่งพระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้ากำหนดให้กรรมการ ผู้จัดการ หรือบุคคลใดซึ่งรับผิดชอบการดำเนินงานของนิติบุคคล ซึ่งเป็นผู้สั่งการหรือกระทำการให้นิติบุคคลกระทำความผิด จะต้องรับโทษตามที่บัญญัติไว้สำหรับความผิดนั้น ๆ ด้วย เมื่อพิจารณาจากข้อเท็จจริงที่น่าสืบรับฟังได้ว่า การบอกเลิกสัญญาของคู่กรณีที่ ๑ มีคู่กรณีที่ ๒ เป็นผู้ใช้อำนาจสั่งการให้คู่กรณีที่ ๓ เป็นผู้บอกเลิกสัญญาอันเป็นการกระทำการให้นิติบุคคลกระทำความผิด คู่กรณีที่ ๒ และคู่กรณีที่ ๓ จึงต้องรับผิดตามมาตรา ๘๔ แห่งพระราชบัญญัติการแข่งขันทางการค้า พ.ศ. ๒๕๖๐

๒๐ เมษายน ๒๕๖๖